Ընդ մտանելն 'ի սրահն՝ Եգնայն առաջին ա̄յ դրանն, համարեցի զինքն անարժան վ̄ն մեղաց իւրոց՝ առ'ի մտանել ը̄ այն, և արտասուցէ զնէրգործութ̄ն զղջման այսուկերպիւ:

Մեղայ քեզ տ̄ր, մեղայ քեզ ա̄ծիմ խորհրդով, բանիւ, և գործով, և ոչ սիրեցի զքեզ 'ի վեր քան զա̄մ; արդ ցաւիմ յա̄մէ սրտէ, և այլոչ կամիմ մեղանչել, ողորմեա ինձ:

Յիշելով զմեղս իւրս, և զանարժանութ̄ն, որովք ոչ արժանաւոր ը̄ դուռն ա̄ծ մտանել, վերադիմեսցէ առմիջնորդութ̄ն ամենաքաղցր մարիամու ա̄ծածնին, որ ասի դուռն երկնից, զի նա բանայ մեղաւորացն զդուռն արքայութ̄ե; և վ̄ն այսորիկ ասիցէ զերգս: